

02.03.2023 r.

NFZ-BP.5202.9.2023

2023.68827.KUB

A. sp. z o.o.

Decyzja nr 18/2023/BP

Prezesa

Narodowego Funduszu Zdrowia

Na podstawie 109a ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. *o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych* (Dz. U. z 2022 r. poz. 2561, z późn. zm.), (zwanej dalej: „ustawą o świadczeniach”), oraz art. 34 ust. 5 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – *Prawo przedsiębiorców* (Dz. U. 2023 r. poz. 221) (zwanej dalej: „Prawem przedsiębiorców”), po rozpatrzeniu wniosku złożonego przez A. sp. z o.o. z siedzibą w, o wydanie interpretacji indywidualnej w zakresie podlegania ubezpieczeniu zdrowotnemu,

uznają za nieprawidłowe stanowisko Spółki,

zawarte we wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej z dnia 17 stycznia 2023 r.

uzupełnionego pismem z dnia 30 stycznia 2023 r.

Uzasadnienie

W dniu 17 stycznia 2023 r. do Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia (zwanego dalej: „Prezesem NFZ”) wpłynął wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej (zwany dalej: „wnioskiem”) złożony przez A. sp. z o.o. z siedzibą w (KRS:) (zwaną dalej: „Spółką”) reprezentowaną przez radcę prawnego J. Z.

Ponieważ wniosek nie spełniał wymogów określonych w art. 34 ust. 3 Prawa przedsiębiorców, tj.: stan faktyczny oraz zdarzenie przyszłe, do których odnosił się wniosek zostały nieprecyzyjnie sformułowane, Prezes NFZ pismem z dnia 19 stycznia 2023 r. zwrócił się

do Spółki o uzupełnienia wskazanych w wezwaniu braków wniosku w terminie 7 dni od dnia doręczenia przedmiotowego wezwania. Spółka została także pouczona, że w przypadku nieuzupełnienia braków, zgodnie z art. 37 ust. 7 Prawa przedsiębiorców, wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej zostanie pozostawiony bez rozpatrzenia.

Wezwanie zostało wysłane do Spółki listem poleconym za pośrednictwem Poczty Polskiej S.A., to jest operatora pocztowego, uprawnionego do świadczenia usług pocztowych zgodnie z postanowieniami ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – *Prawo pocztowe* (Dz.U. 2022 r. poz. 896 z późn. zm.). Przesyłka pocztowa zawierająca wezwanie do uzupełnienie braków formalnych wniosku została opatrzona numerem nadawczym: R(00)359007734105814157. Z informacji zamieszczonych na stronie internetowej Poczty Polskiej S.A. wynika, że przedmiotowa przesyłka została doręczona Spółce dnia 24 stycznia 2023 r. W związku z powyższym siedmiodniowy termin na uzupełnienie braków formalnych wniosku, upływał wraz z dniem 31 stycznia 2023 r. Spółka w określonym terminie uzupełniła braki wniosku, a pismo w tej sprawie zostało nadane Poczty Polskiej S.A., a wpłynęło do organu 2 lutego 2023 r.

Z opisu stanu faktycznego zawartego we wniosku Spółki wynika, co następuje. Umowa Spółki przewiduje, że wspólnik może pobierać wynagrodzenie z tytułu powtarzających się świadczeń niepieniężnych na podstawie art. 174 KSH. Wspólnik Spółki planuje w przyszłości wydzierżawić udziały obciążone powtarzającymi się świadczeniami niepieniężnymi. Na mocy umowy dzierżawy, dzierżawca będzie miał prawo przejąć prawa i obowiązki wynikające z udziałów i wykonywać na rzecz Spółki powtarzające się świadczenia niepieniężne, opierając się na postanowieniach wynikających z umowy Spółki oraz uchwały wspólników. Dzierżawca udziałów będzie miał dodatkowo zawartą umowę zlecenia ze Spółką, na rzecz której będzie wykonywał powtarzające się świadczenia niepieniężne. Zakres umowy zlecenia dotyczyć będzie innych czynności niż czynności wykonywanych w ramach dzierżawy udziałów obciążonych powtarzającymi się świadczeniami niepieniężnymi.

Spółka wskazała, że przewidywane jest wykonywanie następujących powtarzających się świadczeń niepieniężnych: mycie, czyszczenie szlifowanie szkła i szyb po wypolerowaniu proszkowym i naklejanie na nie etykiet; każdorazowe układanie szyb zespolonych na maszynach, a także odbieranie wyrobów gotowych z maszyn i układanie ich na prawidłowo ponumerowanych wózkach zgodnie z dokumentacją; wykonywanie okresowej kontroli jakości; każdorazowe przygotowywanie, kompletacja zamówień oraz przyjmowanie towarów

dostarczonych do magazynu; montaż foteli w busach towarowych; wycinanie okien w busach towarowych; wykonywanie drobnych prac wykończeniowych wnętrza busów towarowych; tapicerowanie mebli i siedzisk w busach towarowych; sortowanie przesyłek według kierunków dostawy; załadunek przesyłek z wiaduktu na przenośnik, doprowadzanie bezpośrednio do ciężarówki oraz rozładunek paczek posortowanych według kierunków z przenośnika; każdorazowe napełnianie kontenerów siatkowych posegregowanymi przesyłkami; obsługa wózka widłowego; zbiór i pakowanie warzyw; skręcanie i lutowanie kabli elektrycznych; układanie i zawieszanie elementów na hakach; lakierowanie i malowanie części; szlifowanie konstrukcji stalowych; montaż konstrukcji stalowych; wykonywanie cięcia plakatów; lutowanie i usztywnianie plakatów; wykonywanie ozdób choinkowych, w tym także ozdób z roślin; krojenie mięsa wegetariańskiego; marynowanie mięsa wegetariańskiego; ważenie mięsa wegetariańskiego; pakowanie i etykietowanie mięsa wegetariańskiego; każdorazowe przygotowanie tworzyw sztucznych do przetwórstwa; załadunek i rozładunek materiału z maszyny; pakowanie i przygotowywanie towaru do wysyłki; przyjmowanie towaru do magazynu i wydawanie z magazynu; rozładunek i załadunek towaru; konserwacja maszyny produkującej worki z uszczelnionymi szwami wypełnione powietrzem; układanie, porcjowanie ciastek; każdorazowe pakowanie i przygotowywanie towaru do wysyłki; składanie kartonów i opakowań do ciasteczek; obsługa maszyn do produkcji ciastek; przyjmowanie dostawy papieru do wydruku; każdorazowe ustalenie parametrów dla wydruku; przygotowanie towaru do wysyłki; przygotowanie części do montażu; szlifowanie i malowanie gotowych mebli; kompletacja towaru zgodnie z danymi wskazanymi na fakturach; przygotowywanie towaru do wysyłki; każdorazowe odbieranie bram z magazynu; okresowa kontrola jakości bram pod kątem ewentualnych niezgodności, dziury, rysy, ślady; szlifowanie, składanie bram na palety.

Spółka wskazała, że wyżej wymienione świadczenia: *„realizowane będą co miesiąc w wymiarze od 90 do 180 godzin miesięcznie, stosownie do potrzeb Wnioskodawcy.”*

W świetle tak przedstawionego stanu faktycznego, dotyczącego zdarzenia przyszłego, Spółka postawiła następujące pytanie: *„Czy od wynagrodzenia wypłaconego dzierżawcy udziałów obciążonych PŚN, z tytułu wykonywanych przez niego PŚN na podstawie art. 176 KSH, spółka jako płatnik będzie miała obowiązek odprowadzać składki na ubezpieczenie zdrowotne?”*.

W ocenie Spółki: *„(...) zgodnie z art. 66 UŚOZ, wynagrodzenie otrzymywane przez dzierżawcę udziałów z tytułu powtarzalnych świadczeń niepieniężnych przyznane na podstawie*

umowy dzierżawy w zw. umową spółki i uchwałą wspólników, nie stanowi obowiązkowego tytułu do odprowadzania składek na ubezpieczenie zdrowotne – ponad składki przewidziane dla wspólników spółek z ograniczoną odpowiedzialnością związane z samym ich statusem.”.

Uzasadniając swoje stanowisko Spółka wskazała, że w świetle przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz.U. z 2022 r. poz. 2561 z późn. zm.), w szczególności powołując się na przepisy art. 66 oraz art. 82 tej ustawy, wypłata wynagrodzenia dzierżawcy udziałów z tytułu powtarzających się świadczeń niepieniężnych wynika wyłącznie z umowy dzierżawy udziałów oraz z uchwały wspólników oraz umowy spółki, to otrzymywanie takiego wynagrodzenia nie stanowi odrębnego tytułu do podlegania obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego.

Rozpatrując wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej, Prezes Narodowego Funduszu Zdrowia zważył, co następuje.

W ocenie Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia stanowisko Spółki należało uznać za nieprawidłowe z przyczyn, o których mowa poniżej.

Powtarzające się świadczenia niepieniężne to zobowiązania, które mogą być realizowane przez wspólników w toku zwykłego prowadzenia działalności przez spółkę – zwłaszcza w toku prowadzenia przez nią działalności gospodarczej, a więc w stosunku zewnętrznym (m.in.: Sołtysiński, A. Szajkowski, A. Szumański, M. Tarska, A. Herbet, Kodeks spółek handlowych. Komentarz. T. II, Wyd. 3, Warszawa 2014). Ponadto celem przepisu art. 176 KSH jest ochrona interesów spółki w sytuacji nałożenia na wspólników dodatkowych obowiązków, obok wniesienia wkładów, oraz stworzenie stałych powiązań gospodarczych pomiędzy spółką a wspólnikami. Instytucja powtarzających się świadczeń niepieniężnych służy z jednej strony zapewnieniu pozyskiwania na korzystnych warunkach przez spółkę niezbędnych dla funkcjonowania spółki np. surowców lub towarów, z drugiej strony zapewnia wspólnikom względnie stały popyt na własne wyroby bądź usługi (m.in.: A. Herbet, w: Sołtysiński, System pr. pryw., t. 17A, 2015, s. 479, Nb 166).

W celu skutecznego ustanowienia instytucji opisanej w art. 176 § 1 KSH, strony umowy spółki powinny oznaczyć co najmniej rodzaj i zakres świadczeń. Pod pojęciem rodzaju należy rozumieć przedmiot świadczenia. Drugim obligatoryjnym elementem zobowiązania wspólnika pozostaje jego zakres, przez co rozumie się rozmiar i okres świadczenia (w znaczeniu częstotliwość). Zgodnie z brzmieniem normy ustanowionej w art. 176 KSH, świadczenie

powinno mieć charakter powtarzalny – periodyczny. Tego kryterium nie spełniają zobowiązania jednorazowe, ciągłe ani stałe (tak np.: Z. Jara (red.), Kodeks spółek handlowych. Komentarz. Wyd. 3, Warszawa 2020).

Odwołując się natomiast do historycznej genezy instytucji ustanowionej mocą art. 175 KSH należy wskazać, że celem dla którego ustanowiono instytucję powtarzających się świadczeń niepieniężnych było zaspokojenie potrzeb gospodarczych akcyjnej spółki cukrowej, poprzez nałożenie na akcjonariuszy – plantatorów buraków cukrowych, dodatkowych obowiązków, obok wniesienia wkładów, dostaw buraków cukrowych, w zamian za materiał siewny, nawozy oraz z góry ustaloną cenę. Chodziło o stworzenie (w sytuacji braku uregulowań umów dostawy, jak w art. 605 i n. KC bądź kontraktacji), stałych powiązań gospodarczych, które miały na celu korzystne pozyskiwanie (z plantacji położonych w najbliższej okolicy cukrowni, ze względu na koszty transportu), (dobrego) surowca (materiał siewny, nawozy i doradztwo od cukrowni), a przede wszystkim uniemożliwienie wypowiedzenia umowy lub wystąpienia ze spółki. Przydatność regulacji dotyczących powtarzalnych świadczeń niepieniężnych według art. 176 KSH aktualnie wydaje się wątpliwa. Poza ewentualną przydatnością dla kooperacji gospodarczej między spółką z ograniczoną odpowiedzialnością a jej współnikami w zakresie produkcji rolnej (roślinnej, zwierzęcej i sadowniczej), oraz leśnej, praktyczniej jest uregulować owe kwestie w umowach cywilnoprawnych, np. sprzedaży, a zwłaszcza dostawy lub kontraktacji. Stosunki takiego rodzaju są ponadto charakterystyczne raczej dla spółdzielni pracy, aniżeli dla spółki kapitałowej. Podawane w literaturze przedmiotu przykłady (dostarczanie spółce surowców lub prefabrykatów, udostępnianie spółce maszyn i urządzeń, w tym środków transportu, pomieszczeń handlowych, świadczenie doradztwa), potwierdzają raczej tezę o „schyłkowym” znaczeniu tej instytucji dla ukształtowania dodatkowych obowiązków współników wobec spółki kapitałowej. Inne instytucje prawa spółek, np. inne obowiązki w rozumieniu art. 159 KSH, dodatkowe świadczenia (obowiązki) na rzecz spółki (art. 174 § 5 KSH), a zwłaszcza umowy cywilnoprawne (w tym również ustawowe regulacje umowy dostawy, art. 605 i n. KC bądź kontraktacji, art. 613 i n. KC), są elastyczniejszym i sprawniejszym instrumentem tworzenia stałych powiązań gospodarczych pomiędzy spółką a współnikami niż dopuszczalne formy obowiązku powtarzających się świadczeń niepieniężnych (Kodeks spółek handlowych. Komentarz red. Zbigniew Jara, 2022).

Odnosząc się do opisanego we wniosku Spółki stanu faktycznego sprawy stwierdzić należy, że wskazane przez Spółkę powtarzające się świadczenia niepieniężne nie prowadzą

w istocie do osiągnięcia celu wskazanej regulacji, tj. do powstania stałego powiązania gospodarczego pomiędzy wspólnikami a Spółką, a sprowadzają się w istocie do wykonywania w sposób stały czynności noszących cechy świadczenia pracy na rzecz Spółki w celu prowadzenia przez nią działalności gospodarczej.

Mając na uwadze powyższe wyjaśnienia oraz wymienione przez Spółkę rodzaje powtarzających się świadczeń niepieniężnych, należy wskazać, że sposób w jaki Spółka chce wykorzystać instytucję powtarzających się świadczeń niepieniężnych jest sprzeczny z naturą tej instytucji prawnej oraz z celem w jakim została ona ustanowiona. Takie postępowanie może prowadzić do zamierzonego i celowego obejścia prawa w zakresie nieuiszczania danin publicznych, np. z tytułu odprowadzenia składek na ubezpieczenie zdrowotne w odniesieniu do osób, które swoim działaniem wypełniają znamiona stosunku pracy, jak również może prowadzić do naruszania przepisów kształtujących prawa i obowiązki pracownika.

Zgodnie z „Informacją odpowiadającą odpisowi aktualnemu z Rejestru Przedsiębiorców” (aktualnemu na dzień wydania przedmiotowej decyzji), przedmiotem działalności Spółki jest: działalność związana z wyszukiwaniem miejsc pracy i pozyskiwaniem pracowników; działalność związana z zatrudnieniem; produkcja urządzeń elektrycznych; produkcja metalowych wyrobów gotowych, z wyłączeniem maszyn i urządzeń; produkcja artykułów spożywczych; produkcja wyrobów tekstylnych; produkcja mebli; działalność pocztowa i kurierska; produkcja wyrobów z gumy i tworzyw sztucznych; działalność związana z administracyjną obsługą biur i pozostała działalność wspomagająca prowadzenie działalności gospodarczej. Ponadto z „Informacji odpowiadającej odpisowi aktualnemu z Rejestru Przedsiębiorców” Spółki wynika, że większość udziałów w Spółce (99 udziałów o wartości 4950,00 zł, przy czym wysokość kapitału zakładowego Spółki wynosi 5000,00 zł) należy do jednego wspólnika, natomiast drugi wspólnik posiadający jeden udział nie został ujawniony we wpisie do Krajowego Rejestru Sądowego. Wskazane przez Spółkę rodzaje świadczeń oraz ich zakres, stanowią znaczne obciążenie dla dwóch wspólników. Dzierżawa udziałów oraz wykorzystanie instytucji powtarzających się świadczeń niepieniężnych, którymi mają zostać obciążeni dzierżawcy udziałów, wydaje się w rozpatrywanym przypadku zmierzać wyłącznie do pozyskania pracowników przez Spółkę.

W związku z powyższym należy uznać, że wskazane przez Spółkę powtarzające się świadczenia niepieniężne sprowadzają się *de facto* do bieżącego, stałego wykonywania przedmiotu działalności Spółki. Biorąc pod uwagę zakres tych świadczeń (od 90 do 180 godzin miesięczne), relacja pomiędzy Spółką a potencjalnym dzierżawcą udziałów przypominać będzie

stosunek pracy. Rodzaj oraz zakres świadczeń, podany przez Spółkę, jednoznacznie wskazuje, że są to świadczenia związane z bieżącym prowadzeniem działalności gospodarczej Spółki, w sposób zorganizowany i ciągły w celach zarobkowych. Wobec powyższego nie mają one charakteru powtarzających się świadczeń, ale są świadczeniami ciągłymi.

Zgodnie z brzmieniem normy ustanowionej w art. 176 KSH, świadczenie powinno mieć charakter powtarzalny, a zatem periodyczny. Tego kryterium nie spełniają zobowiązania jednorazowe, ciągłe ani stałe (tak np.: Z. Jara (red.), Kodeks spółek handlowych. Komentarz. Wyd. 3, Warszawa 2020). Przedmiotem stosunku prawnego opisanego w analizowanym stanie faktycznym, pozostają świadczenia o charakterze ciągłym, polegające na prowadzeniu działalności gospodarczej przez Spółkę. Nie mieszczą się one w hipotezie normy ustanowionej w art. 176 KSH. Zakres wymienionych przez Spółkę czynności oraz sposób ich wykonywania (od 90 do 180 godzin w miesiącu) świadczy o tym, że jest to zobowiązanie do stałego, bieżącego wykonywania wskazanych czynności. W odróżnieniu od świadczeń periodycznych (okresowych), w przypadku świadczeń ciągłych czas jest wyznacznikiem rozmiaru świadczenia. Świadczenie ciągłe polega na określonym, stałym zachowaniu się dłużnika przez czas trwania stosunku zobowiązaniowego. Upływ czasu zostaje tym samym wpisany w konstrukcję świadczenia, a w konsekwencji w konstrukcję stosunku zobowiązaniowego. Zachowanie dłużnika w zasadzie sprowadza się więc do spełniania świadczenia, które ma następować wraz z upływem czasu. Potwierdza to stałe i bieżące wykonywanie wskazanych zadań, a przez to pracę o charakterze ciągłym. Do uznania świadczenia za ciągłe wystarcza, jeżeli składa się ono z pewnych powtarzających się stale, następujących po sobie psychofizycznych aktów dłużnika, które – mimo że oddzielone w czasie – tworzą razem funkcjonalną całość. Miernikiem tej całości jest czas, a interes wierzyciela jest zaspokajany właśnie dlatego, że odpowiednie zachowanie się dłużnika trwa w czasie (T. Dybowski [w:] K. Osajda (red.) Prawo zobowiązań – część ogólna. System Prawa Prywatnego tom 5, Warszawa 2020, Wydanie 3).

Czym innym jest świadczenie okresowe, zwane periodycznym lub powtarzającym się. Takie świadczenie – zgodnie z doktryną – polega na stałym dawaniu przez czas trwania stosunku prawnego, w określonych regularnych odstępach, pewnej ilości świadczeń (pieniędzy lub innych rzeczy zamiennych). Kolejne świadczenia pozostają względem siebie w układzie periodycznym. Kategoria świadczeń okresowych jest więc wyróżniana na podstawie innych kryteriów niż świadczenia jednorazowe oraz ciągłe. Poza kryterium czasu pojawia się kryterium dodatkowe, tj. ilość świadczeń spełnianych w ramach jednego stosunku zobowiązaniowego

(por.: T. Dybowski [w:] K. Osajda (red.) Prawo zobowiązań – część ogólna. System Prawa Prywatnego tom 5, Warszawa 2020, Wydanie 3).

Tych cech nie spełniają świadczenia opisane przez Spółkę we wniosku, gdzie wspólnik czy też przyszły dzierżawca udziału zobowiązany jest w pierwszej kolejności do stałego i bieżącego realizowania zadań przez okres i w wymiarze wskazującym na pracę stałą. Opisane w ten sposób świadczenia nie spełniają cechy periodyczności, ani nie pozwalają na ustalenie stałego rozmiaru świadczenia w jednostce czasu, co jest immanentną cechą świadczeń powtarzalnych.

Odnosząc się do kwestii dotyczącej dzierżawy udziałów obciążonych powtarzającymi się świadczeniami niepieniężnymi, należy wskazać, co następuje.

Obowiązek powtarzających się świadczeń niepieniężnych pozostaje w związku z zamierzonym i wspólnym celem, dla którego wspólnicy utworzyli spółkę i składa się na treść stosunku uczestnictwa w spółce. Obowiązek ten związany jest z udziałem a nie z osobą wspólnika, a zatem przechodzi na nabywcę udziału (Z. Jara (red.), Kodeks spółek handlowych. Komentarz. Wyd. 3, Warszawa 2020).

Zgodnie z art. 693 § 1 KC przez umowę dzierżawy wydzierżawiający zobowiązuje się oddać dzierżawcy rzecz do używania i pobierania pożytków przez czas oznaczony lub nieoznaczony, a dzierżawca zobowiązuje się płacić wydzierżawiającemu umówiony czynsz. Przepis art. 709 KC stanowi natomiast, że przepisy o dzierżawie rzeczy stosuje się odpowiednio do dzierżawy praw. Udział w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością to jednostka uczestnictwa wspólnika w spółce. Jest to pewne niematerialne prawo, z którym wiążą się uprawnienia i obowiązki wspólnika w stosunku do spółki. W konsekwencji udziały w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością jako prawa niematerialne podlegają dzierżawie.

W związku z powyższym nie ulega wątpliwości, że dzierżawca udziałów obciążonych powtarzającymi się świadczeniami niepieniężnymi będzie zobowiązany do wykonywania tych świadczeń na rzecz Spółki.

Abstrahując od powyższego, a biorąc pod uwagę rozważania dotyczące charakteru wskazanych przez Spółkę „powtarzających się świadczeń niepieniężnych”, które nie wypełniają norm zawartych w art. 176 KSH, a w konsekwencji nie mogą zostać uznane za kodeksową instytucję powtarzających się świadczeń niepieniężnych, należy wskazać, że analiza prawna opisanego we wniosku stanu faktycznego wskazuje, że dzierżawca udziałów Spółki będzie świadczył na jej rzecz pracę. Rodzaje oraz zakres świadczeń związanych z udziałami Spółki

sprowadzają się stałego wykonywania przedmiotu jej działalności. W związku z powyższym, w ocenie organu, świadczenia opisane przez Spółkę, sprowadzają się do stałego wykonywania na rzecz Spółki określonych Umową czynności.

W kontekście powyższego brak jest podstaw do przyjęcia, że stanowisko Spółki przedstawione we wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej jest prawidłowe. Na gruncie przedstawionego stanu faktycznego nie można potwierdzić tezy, jakoby opisana relacja pomiędzy dzierżawcą udziałów a Spółką miała charakter świadczeń okresowych (okresowych), mieszczących się w hipotezie normy ustanowionej w art. 176 KSH.

W kontekście powyższego, stanowisko Spółki przedstawione we wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej należy uznać za nieprawidłowe. Mając powyższe na uwadze, rozstrzygnięto jak na wstępie.

Pouczenie

Od niniejszej decyzji stronie przysługuje:

- 1) na podstawie art. 34 ust. 5 *Prawa przedsiębiorców* w zw. z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r.- *Kodeks postępowania administracyjnego* (Dz. U. z 2022 r. poz. 2000, z późn. zm.), zwanej dalej „k.p.a.”, prawo wniesienia do Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia ul. Rakowiecka 26/30, 02-528 Warszawa, w terminie 14 dni od dnia otrzymania decyzji, wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy albo
- 2) na podstawie art. 127a k.p.a. w zw. z art. 127 § 3 k.p.a., prawo zrzeczenia się prawa wniesienia do Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Oświadczenie o zrzeczeniu należy złożyć do Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia w terminie 14 dni od dnia otrzymania decyzji. Z dniem doręczenia Prezesowi Narodowego Funduszu Zdrowia oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, decyzja staje się ostateczna i prawomocna, albo
- 3) na podstawie art. 52 § 3, art. 53 § 1 i art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – *Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi* (Dz. U. z 2023 r. poz. 259) prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, z pominięciem wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Skargę wnosi się za

pośrednictwem Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia ul. Rakowiecka 26/30, 02-528
Warszawa, w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia rozstrzygnięcia.

Na podstawie art. 214, art. 219 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi oraz na podstawie § 2 ust. 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535) strona jest zobowiązana uiścić wpis stały od skargi w wysokości 200 złotych.

Na podstawie art. 243 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi strona, która spełnia ku temu przesłanki, może ubiegać się o przyznanie prawa pomocy.